

KAPITOLA 1 -

POJ(e)DEM K MOŘI

6. července, středa

Pár měsíců jsem teď psaní flákal. Díky tomu, že odpadla většina problémů, kvůli kterým jsme si s Holubem, Robertem a Bednářem mysleli, že se nedožijeme konce základky (ok, Bednář ne, ten ví, že nás všechny jednou přežije), nebylo moc co psát. Můj vztah s Majdou se stabilizoval do té míry, že jeden víkend v měsíci trávím u ní v tý jejich zemi nikoho (polohu tý vesnice Google mapy pořád ještě neznají) a jeden víkend zas tráví ona u mě.

Dost tomu pomohl můj poslední výlet na Valentýna, kdy se mi povedlo bez větší újmy překonat vzdálenost z bodu A (můj dům) do bodu B (její dům). Když táta slyšel, že jsem tam dokázal úspěšně dojet, poslal mi esemesku: „Je fajn, žes to tentokrát zvládnul bez zapojení půlky Policie Český republiky.“ Vtipálek, asi už zapomněl, jak nás na Vánoce odtáhli na služebnu, protože se pokoušel jednomu Santovi v nákupáku oddělit hlavu od zbytku těla.

Majdini rodiče každopádně ocenili, že jsem projevils zodpovědnost. O mým minulým výletu, kdy jsem omylem skončil s klukama ztracenej uprostřed lesů v hororový boudě, naštěstí neví nic. Náš vztah začali brát teda konečně trochu vážně. Na začátek prázdnin jsem se těšils, protože to vypadalo, že s Majdou strávíme víc společnýho času. To jsem ale podcenil mámu.

8. července, pátek

Doufal jsem, že šlo jen o nějaký částečný pominutí smyslů, ale nestalo se. Máma to myslí vážně. Místo toho, abych si užíval doma, razíme společně příští tejdén na dovolenou k moři!

Od té doby, co naši nejsou spolu, má máma tendenci se věnovat mně a ségře. Pro ségru měla vždycky větší slabost a skoro každéj rok spolu jezdily na dovolenou. Jenže minulej měsíc ségra konečně porodila malýho „Ty“, a tudíž nikam nemůže. Má totiž svý vlastní rodičovský povinnosti. Bylo zajímavý vidět ségru s dítětem. U té slávy jsme přirozeně nemohli chybět (možná bysme chyběli, ale babička donutila celou rodinu, aby přijela do porodnice), takže jakmile se malej „Ty“ narodil, čekali jsme tam celá famílie jak v americkým filmu, abysme se s ním mohli seznámit. Porodnice mě překvapila hlavně tím, že na rozdíl od jinejch částí nemocnice to tam tolik nesmrdělo a starý lidi se v týhle části očividně cejtí o něco pohodlnějc než jinde. Ale ona celá nemocnice je taková strašidelná. Když jsme dorazili, řekli nám, že k malýmu „Ty“ nás pustí až za hodinu, tak jsem se šel courat po chodbách. Půlka z nich byla zhasnutá. Proč? Plánovanej výpadek (asi aby se ušetřilo). A věřte mi, že když jde člověk zhasnutou nemocniční chodbou a odněkud zdálky se ozve křik, to prostě není zrovna příjemná situace. Taky jsem nepochopil, proč mají novorozenci na nohách štítky se jménem. Táta mi řekl, že neví, ale že to tak mají i mrtvolý.

Máma se rozplývala, jak vypadá malej „Ty“ jedinečně (nechtěl jsem jí do toho mluvit, ale podle mě vypadal úplně stejně jako ty ostatní děti, co tam byly). Táta malýho „Ty“ chvíli zkoumal, pak se podíval na Ritchieho a pronesl: „Výborně, Ty, konečně jsi něco udělal dobře, to malý ti není vůbec podobný.“ Ritchie, ségrin přítel, o kterým se podle mě jednou budou psát legendy typu „Dokázal projít životem, aniž by kdy cokoli zajímavýho řekl“, na to tradičně nezareagoval.

Ale zpátky k moři. Protože ségra chová malýho „Ty“, a nemůže proto s mámou k moři, vyfasoval jsem to já. Nemám z toho vůbec dobrej pocit. Nejenže přijdu o dva tejdny, kdy bych mohl lítat někde s klukama nebo bejt s Majdou, ale ještě budem s mámou trávit celý dva tejdny spolu. Chápete to? SPOLU!

Tubrr je česká multikanálová síť poskytující servis JůTuberům. Její snahou je podporovat JůTubery v jejich tvorbě, radit jim, pomáhat a řešit různé problémy. Cílem této spolupráce je zvyšování zhlédnutí, odběratelů a příjmů. Více najdete na www.tubrr.net.

TIP

9. července, sobota

Máma na to jde zhurta! Ani jsem ještě nevstřebal, že spolu budem trávit nějaký čas, a už začíná balit, protože koupila nějaký last minute letenky a letíme v úterý ráno. Panika! Víím, že by se člověk lítání bát neměl, protože statisticky jde o ten nejbezpečnější druh dopravy. Ale dokud se nacházím v obří plechový bestii poháněný motorama, který můžou lehce hořet, a pod sebou mám přes deset kilometrů prázdnýho prostoru, tak se prostě necítím bezpečně! Táta mi na to řekl: „No, tak si dej pánaka, než vleveš na palubu!“ Táta vážně nepomáhá...

Balení, to je taky věc. Máma s tátou k tomu mají dost odlišnej přístup. Máma potřebuje mít z nějakýho důvodu sbaleno už několik dní dopředu a pak si pořád stěžuje, že musí zas něco vytahovat z kufru. Táta balil zpravidla vždycky nějaký dvě hodiny předtím, než potřeboval odjet. Většinou mu to vycházelo. Jednou jsme ale jeli někam bez mámy a táta sice všechno zabalil a dal do auta, chvíli si myslel, že je supertáta, jenže po hodině jízdy mu došlo, že vzal sice všechny bágly, ale zapomněl doma mě se ségrou.

10. července, neděle

Chtěl jsem natočit aspoň nějaký rychlej vlog na náš kanál, abych fanouškům vynahradil to, že budu dva tejdny v nějakým tropickým trapu, ale realita měla jiný plány. Kluci se dověděli, že letím pryč, a Robert jakožto expert na nudný zajímavosti přišel na to, že zhruba každý desetitisíc letadlo má šanci spadnout. Vypočítal si, že už jich 9978 dolítlo v pořádku, takže bych mohl mít snad ještě kliku. Povzdechl jsem si: „Díky, Roberte, přesně tohle jsem chtěl slyšet!“ Kluci se proto rozhodli, že spolu strávíme neděli, protože „by to mohl bejt náš poslední společnej den“. Vím, že to mysleli dobře, ale jestli jsem byl předtím z cesty nervózní, teď už mám jistotu, že jen při vyslovení slov „letadlo“, „letišťe“ a „letenka“ se nejspíš pozvracím.

Na druhou stranu jsem ocenil pohotovost kluků. Holub mi dojemně dal naši vytisknutou společnou fotku, abych „v případě konce měl u sebe své nejbližší“. Jestli to letadlo vážně spadne, bude to jeho chyba, protože to zakřiknul. Slibuju, že při pádu letadla Holubovi na tý fotce vydloubu oči. Jestli to teda stihnu.

Robert mi dal obecný rady, takže už vím, že pokud chci mít při pádu co největší šanci na přežití, mám sedět v zadní části letadla a bejt celou dobu připoutanej. Bednář mi dal nůž. Když jsem se ptal proč, nečekal jsem odpověď. Najednou mě překvapil mega dlouhou větou: „Mohl bys spadnout, přežít, dostat se na ostrov, kde by vládly masožravý opice, a ty bys musel probodnout krční tepnu vůdci, aby tě přijaly za svýho a okamžitě tě nesežraly.“ Nejsem si jistej, na jaký dokumentární pořady Bednář kouká a radši se ho ani nebudu ptát, ale jestli se dívá na Televizní noviny na Nově, tak to chápu. To je horor od začátku do konce.

Spousta lidí sní mimo jiné o tom, že se stanou televizní hvězdou. Česká televize těmto snílkům od roku 2016 dává šanci. Stačí si nainstalovat do telefonu aplikaci **iReportér**, a když se něco ve vašem okolí stane, vytáhnout telefon, zapnout zmíněnou aplikaci a vše točit. Telefon záběry odesílá přímo do budovy zpravodajství, kde tamní editoři materiál hodnotí. V případě, že jim vaše záběry budou připadat zajímavé, zařadí je do vysílání. Vámi natočené video se pak může objevit ve zpravodajské relaci ČT24 nebo na Děčku ve Zprávičkách.

11. července, pondělí

Aby dovolená nebyla úplně ztracenej čas, došlo mi, že bych mohl natáčet cestovatelský vlogy. Dělá to kdekdo a aspoň nějak oživím svůj kanál. Upřímně ale netuším, jak na to, ještě jsem nic takovýho netočil. Využil jsem proto zkušeností svejch dvou nečekanejch fanoušků, Srny a Holýho, který mi svýho času strkali hlavu do záchodu (a pak si je tam dali sami, aby ode mě získali podpis a společnou fotku na Fejs, winner!). Holý se Srnou pochází ze zazobanejch rodin, takže mají budoucnost zajištěnou. Jsou tím, čemu se říká „zlatá mládež“ (nejsem si ale úplně jistej proč, ani jeden zlato nenosí). Když jsem se na to ptal táty, odpověděl mi, že zlatá mládež se říká těm dětem, který si rodiče kupují, což mě dost překvapilo. Vím o adopcích, ale že se dá dítě normálně někde koupit? Tak to mi hlava nebere.

Protože jsou rodiče Holýho a Srny něco jako pochoduující kasičky, který na přání rozdávajjí peníze, mají kluci docela dost možností, jak se realizovat. Pár měsíců zpátky začali natáčet videa – a rovnou to vzali ve velkým. Jeli s rodičema na pár fakt hustejch dovolenejch a oni tam natáčeli vlogy. Postavili si na tom kanály a musím uznat, že to nedělaj blbě. Irsko, Thajsko, Istanbul, Vietnam –

byli všude možně a dokázali natočit videa, na který se fakt rád koukám. A protože vím, že zas koukaj nadšeně na mě, slíbil jsem jim, že společně něco natočíme. Ale to jen v případě, že mi dají pár tipů, co a jak v zahraničí točit a na jaký lidi a věci si dát pozor.

Úvodní stránka kanálu je to první, co divák uvidí. Měla by vás proto náležitě reprezentovat: zobrazovat hezkou a kvalitní grafiku v horním banneru, ideálně úvodní trailer na celý kanál, poslední přidaná videa, která jste nahráli, playlisty s rozřezanými videi a případně další vhodné informace. Vzhled a rozdělení své hlavní stránky skutečně nepodceňujte. Ukažte divákovi, že jste profesionál a víte, co děláte. Jen tak si ho udržíte na svém kanále. Záhy bude mít chuť se po něm porozhlédnout, podívat se na vaše videa a nakonec i kanál odebírat.

TIP

Ted' bydlí samozřejmě spolu na intru, protože jeden bez druhého nedají ani ránu. Dokonce si jako ženský půjčujou navzájem oblečení, a to už mi nepřijde úplně zdravý. Vlastně je ale docela chápu, s Holubem jsme si taky hodně blízký, akorát na rozdíl od nich teda nemáme potřebu se jeden před druhým producírovat v trenkách. Ale je možný, že to asi spolubydlící dělají, máma přede mnou taky chodí v trenkách (brrrrrrr). Bylo nicméně fajn, že se pár minut po mém příchodu oba oblíkli.

Po tradičním omluvným kolečku „doufám, že to bereš v pohodě, že jsme ti dlouhý roky máchali hlavu v záchodě“ (kdyby o tom radši mlčeli a pořád to nevytahovali), jsme se konečně dostali k jádru pudla a já si odnesl pár užitečnějš rad, jak natáčet v zahraničí.

Co dělat bez elektřiny? Když jedete na výlet nebo někam na dovolenou, je určitě dobré mít s sebou náhradní zdroj energie. Říká se mu **powerbanka** a dá se sehnat za pár stovek. Nabíjete si tak bez elektřiny nejen telefon, ale třeba i malou kameru, foťák nebo tablet. Důležité je nezapomenout všechny kabely.

Na co točit v brutální bouřce? Nejvhodnější je kamera, která je primárně určená pro natáčení v nepříznivých podmínkách. Ať už točíte lyžování, potápění, zápasy v blátě nebo cokoli jiného, tahle kamera se jen tak nezničí. Na trhu existuje několik druhů, od těch levnějších až po ty nejdražší, od výrobců, jako je SONY nebo GoPro – a nově i Olympus. Díky různým nástavcům a držákům můžete takovou kameru přidělat úplně na cokoli: na lyže, auto, helmu, kolo nebo pomocí speciálních kšír i na psa. Díky takové kameře získají vaše videa úplně jiný spád, a můžete se tak pustit do těch největších adrenalinových dobrodružství.

Vadí vám vítr při natáčení? Pořídte si **muff**. Je to taková „chlupatá“ věc, kterou můžete zakrýt vestavěný mikrofon u malého foťáku či kamery nebo případně navléct na externí mikrofon. Díky tomu pak mikrofon nesbírá šum větru a nechtěné zvuky z okolí.

TIP

12. července, úterý

Jsou tři ráno. Vstávám ve tři ráno. Ne, nedělám si legraci, opravdu MUSÍM vstávat teď. Proč? Protože nějaký sadista přišel s tím, že člověk musí bejt na letišti dvě hodiny před tím, než se odlítá. Co to proboha bylo za šílence, nějaký milovník čekání? Ať se jde bodnout! Vstávat ve tři, protože je to půl hodiny na letišti a letí se v sedm. Samozřejmě musíme mít nějakou rezervu, protože máma nikdy nikam nechodí pozdě. To táta je schopnej přijít tři minuty před odletem a ještě se na odbavení zeptá, jestli si stihne dát před nástupem jedno pivo (a pak si stěžuje, že to pivo stálo kilo – na druhou stranu byl zas potěšenej tím, že dostal čtvrtý zdarma). Zato máma bude na letišti sedět klidně o půl dne dřív, jen aby náhodou nepřišla o vteřinu pozdě. „*Dochvilnost je výsada králů,*“ říká vždycky. Jednou si omylem spletla čas třídních schůzek. Bylo to v pátý třídě. Před čtyřma rokama. Dodnes posílá řediteli i celému kabinetu pravidelně omluvnej dopis, že tehdy přišla pozdě. Blázen. A samozřejmě chce bejt první v letadle, protože to je maximální dochvilnost (kdyby to šlo, procpala by se tam dřív než letušky).

13. července, středa

Přežil jsem, ale nemám po vyčerpávajícím maratónu jménem cestování napříč kontinenty žádnou sílu na to cokoli vytvářet nebo vymyšlet. A je středa, nebudu to pokoušet.

14. července, čtvrtek

Tak jsem se trochu oklepal a můžu začít popisovat to, co jsem si už pracovně označil tagem „dva tejdny hrůzy“. Začnu letišti. To už bylo samo o sobě něco, co vážně stálo za to.